



GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:O 5

September 1974

Årg.5

INNEHÅLL:

När höstlöven börjar falla
Ur våra Mästares liv och lära,
berättat av Gulli Bergvall
Ur Andernas hemlighet; i över-
sättning av Gulli Bergvall
En värld i kaos
Den nya religionen
Att bli färdig
Nya strömningar
Att tänka på nytt sätt
De gyllenhjälmade; av
Gulli Bergvall

Tidskrift i stencilform från
GRALSVÄKTARNAS SAMFUND
Möregatan 8, Stockholm
tel. 08/ 25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:
tel. 031/ 40 37 82

Samtliga artiklar är, när annat
ej anges, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår- och höst-
terminer. Prenumerationspris Kr.12:- pr år. Beställning hos
Gralsväktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 16150 Bromma,
där även enstaka ex av tidningen kan erhållas.

NÄR HÖSTLÖVEN BÖRJAR FALLA

Än är inte sommaren svunnen, än känner vi dess livgivande värme
och gläds under några försvinnande dagar åt trädens lövverk och
gräsmattornas täta grönska. Olika har vädrets makter i sommar de-
lat till oss av sol och regn i vårt avlånga land, i öst har det
blivit för mycket av vad vi kallar dåligt väder, i väst har tor-
kan plågat lantmannen.

Det är det oberäkneliga som oroar oss. Över all världen råder det-
ta osäkerhetstillstånd, halva länder blir översvämmade av flodvå-
gor med död och förödelse i följe, på andra håll skördar de ut-
torkade åkerfälten liv genom hungerdöd i samma utsträckning.

Orsaken känner vi. Det ena atombombprovet avlöser det andra, ing-
en skada följer i dess spår, påstås det. Den mänskliga exploate-
ringsivern med penninghunger som drivfjäder ligger bakom det vi
idag ser äga rum över vår värld. Vår miljö går en fullständig
förstörelse tillmötes.

En dag ska människan inse att våra naturtillgångar inte är oss
givna utan vidare, inse att det är levande liv vi förgriper oss
på.

När katastrofen är över oss, ser vi vad vi har gjort. Då kommer
ångern. Då har vi försuttit möjligheterna att förebygga, då åter-
står endast att rädda vad som räddas kan. Då kommer människan att
börja ett nytt liv. Det är där vi får sätta in vårt hopp.

Med kärlek ska den brukas, den jord som dock är vår. Och den ska
ge oss tillbaka av sin kärlek. Som en förlåtande mor ska vår Moder
Jord ånyo sluta sina felande barn i sin famn och lyckan ska kom-
ma ut därav, en lycka som vi innerst inne längtar efter att få
njuta.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Utdrag i översättning av Gulli Bergvall (forts.)

Jast fortsatte sitt anförande om religionen - där han huvudsakligen uppehållit sig vid begreppen synd och förlåtelse - med följande undervisning om grunden för Jesu helbräddagörelser:

"Förlåtelsen har en tvåfaldig uppgift: att frigöra både den som felat och den som älskar, för bakom tillämpningen av förlåtelsen finns en djup och strålande kärlek, kärlek grundad på princip - en kärlek som önskar ge för glädjen att ge utan någon tanke på belöning utom den som uttrycker Faderns bifall i orden 'Denne är min älskade Son i vilken jag har funnit behag'.

Dessa ord gäller för oss likaväl som för Jesus. Er synd, sjukdom eller disharmoni är lika litet delar av Gud eller ert sanna jag som svampbildningar är delar av de plantor på vilka de växer. De är falska utväxter som har bildats i era kroppar på grund av felaktigt tänkande. Tanken på sjukdom och sjukdomen själv är bara orsak och verkan. Ta bort - förlåt - orsaken och sjukdomen försvinner.

Detta var det enda botemedel som Jesus tillämpade. Han utplånade den falska bilden ur medvetandet hos den som han ville hela. Först höjde han sin egen kropps vibrationer genom att koppla sina egna tankar till den Gudomliga Tanken och hålla sina tankar i konstant överensstämmelse med den Gudomliga Tankens fullkomlighet för människan. Efter att på detta sätt ha höjt sin egen kropps vibrationer kunde han höja vibrationerna i den hjälpsökandes kropp, t.ex. hos mannen med den förvissnade armen, så till den grad att han kunde utplåna bilden av den förvissnade armen ur sitt eget medvetande. Sedan kunde Jesus säga till honom: Sträck ut din hand. Mannen gjorde så och blev helad. Så kunde Jesus höja vibrationerna hos den han helade ända tills ofullkomlighetens bild var utplånad. Då blev fullkomligheten ögonblicklig och förlåtelsen fullständig.

Ni kommer snart att finna att också ni kan höja er kropps vibrationer tills de blandas så harmoniskt med fullkomlighetens att ni blir absolut ett med denna och alltså ett med Gud. Sedan kan ni inverka på dem ni kommer i beröring med på sådant sätt att de ser den fullkomlighet ni ser. Så kan ni fullfölja er gudomliga mission. Eller ni kan se ofullkomlighet och sålunda sänka era vibrationer tills ofullkomlighet blir resultatet. Men om ni gör så, måste ni också skörda vad ni sät.

Gud verkar genom alla för att utföra sin fullkomliga plan, och de fullkomliga, kärleksfulla tankar som utgår från allas hjärtan är Guds eget budskap till Hans barn. Det är dessa tankar som håller vibrationerna hos våra kroppar i direkt förbindelse med de gudomliga och fullkomliga vibrationerna. Och denna sådd är det Guds ord som finner fäste i mottagliga hjärtan, vare sig människan är medveten om sin gudomliga natur eller inte.

Men för att frambringa den rika skörden av andlig förståelse måste våra tankar konstant vibrera med den Gudomliga Tanken, Guds Tanke till människan, Hans älskade barn. Vi finner snart att vi har kraft att förslava eller befria oss själva, liksom att förlåta varje människosläktets synd genom andan i våra tankar, ord och handlingar och genom de vibrationer som därigenom frigörs till hela världen.

När vi en gång valt att skapa våra tankar enligt bestämda riktlinjer, ska vi finna att vi bärs av Omnipotensen själv. Och allteftersom vi går igenom den disciplin som är nödvändig för att uppnå mästarskap, ska vi finna att denna kraft, som vi har till att göra oss själva och våra medmänniskor fria från begränsning genom det gudomliga tänkandets metod - den är ett underbart privilegium.

Alla Jesu helbrägdagörelser utgick från detta: att avlägsna den mentala orsaken. Många synder försvinner för de första strålar av ljus som kastas över mörka begrepp, medan andra är mera fast rotade i medvetandet och kräver tålmod och ihärdighet för att övervinnas. Men Kristi kärleksfulla förlåtelse kommer att råda, om vi inte hindrar den utan ger den rådrum. Sann förlåtelse renar och välsignar allt och den börjar i individens hjärta. Detta är en tankereformation och sålunda - en uppståndelse.

Ni kommer snart att bli varse att ni snabbt nalkas ett skede, då ni kommer att leva i en värld av tänkare. Ni kommer då att veta att tanken är den starkast verkande kraften i universum. Ni kommer då snart att inse att tanken är medlaren mellan den Gudomliga Tanken och all kroppslig ohälsa eller störning i världen. Om ni praktiserar detta att omedelbart rikta er till den Gudomliga Tanken, riket invärtes i er, vid störningar och disharmoni, kommer ni omedelbart att bli förenade med de Gudomliga Idéerna och ni ska finna den Gudomliga Tanken ständigt beredd att ge sin helande balsam av ren kärlek till den som söker.

Jesus lever i dag för att stryka ut synden och dess verkan ur det mänskliga medvetandet. Ut ur Kärlekens hjärta kom han och förstod relationen mellan Gud och människa. Och i sitt oförskräckta fria erkännande av Anden som den enda makten förkunnade han den Gudomliga Lagens överhöghet som, när den förstås och tillämpas på varje livets handling, ska förvandla lidande människor till strålände väsen och bebåda det enda verkliga riket med fullkomligt medborgarskap - Himmelriket på jorden."

Här slutade Jast sin undervisning.

(Forts. i nästa nr.)

Ur ANDERNAS HEMLIGHET
Utdrag i översättning av Gulli Bergvall
(forts.)

SANAT KUMARA:

Mina älskade, hela rymden vibrerar av kärlek, hamoni och frid, utgången från många människor från många sfärer. Deras kärleks ljus växer allt mer till en stor låga som ska förtära allt begär och hat, all girighet och illvilja och som ska svepa över jorden som en stor tidvattensvåg.

För länge sedan bevittnade jag en stor stjärna som visade sig i öster, detta var tecknet till jordens människa att förlossningen närmade sig, att frälsningen var kommen.

Ingen själ, hur förnedrad den än må vara, ska nekas tillträde till livets stora skola. Detta är i sanning den tid då lejonet ska vila tillsammans med lammet.

På jorden är det den stora förvirringen i människans själ som orsakar villervallan och till och med haven sjuder i hat. Men Han kom för att visa att de oroliga vattnen kan lugnas och stillas, nattvindarnas raseri tystas med en handrörelse - inte en hand höjd för att slå och döma utan en hand höjd till kärleksfull välsignelse. Fadern placerade jorden och alla himlakropparna i himlarna. De är skapade av spiralformig ursprunglig substans för människan. Människan skulle bli den fysiska formens gud: människa, det högsta kända uttrycket för Gudomen i hela Omniversum.

O, människa. Inse att du är den högsta form av Gudom som finns någonstans i Omniversum. Bortom dig finns ingenting. Och i detta är du stor, och i detta är du det lägsta. Du är det lägsta emedan du vet och de andra livsformerna inte vet. Därför måste du vara deras broder och deras tjänare.

Det finns liv och intelligens i all form, vilket de forntida människorna visste. Människan ensam är inte det enda tänkande väsendet. Varje element, varje mineral - alla former - har inneboende intelligens och människan är deras vårdare och äldre broder. Ni är den äldre brodern till dessa former, otaliga former över hela Omniversum. Det är ni som ska lyfta dem upp till allt högre evolution allteftersom de med människan utvecklas upp genom världar till oändlig storhet, Oändligt Ljus.

Skönheten i denna tidsålder nalkas nu, när alla tvivel och all fruktan ska rullas bort som en stor skriftrulle rullas ihop. Och det ska bli ett stort larm. Himlarna slits sönder. Och sedan skådar människan sig själv och ser in i vetandets spegel. Då råder inte längre förvirring. Människan tar emot sin gudomlighets spira, så att hennes väg upp mot stjärnorna inte längre må hindras av okunnighetens och vidskepelsens mörker. Vet detta, och i vetenskapen måste med nödvändighet ligga vemod, och ändå måste där finnas glädje för den skönhets skull som den ska ge.

Men för ett ögonblick talar jag nu om det som väntas och förestår. Ja, det kan bli atomdetonationer och bombardemang av kosmisk strålning, men här rör det sig om verkningar. Vad är orsaken? Orsaken till den förstörelse som ska hemsöka jorden kommer från människans eget tänkande.

Sedan den tid då Guds söner besökte människornas döttrar och djurmänniskan uppträdde på jorden, har hon strävat från djurtillstånd tillbaka till änglatillstånd. Men det felaktiga tänkandet ska nu bryta fram, eftersom elementen vägrar att betraktas så som skett på jorden i tusentals år. Elementen. De är intelligent liv. De är delar av den Oändlige och därför vill de inte längre svara mot människans negativa tänkande. Och de kommer att göra uppror, orsakande stora flodvågor och våldsamma vindar. Miljoner ska förgås. De ska födas på nytt i andra världar lämpliga för deras utvecklingsnivå. Och på grund av den återstod som ska bli kvar, blir jorden renad och höjd till en ny vibration.

Mycket snart ska vindarna tjuta, snarare än vi kan föreställa oss. Det är redan över oss, för jag har bevittnat det på det plan som är strax över det fysiska på jorden, och det betyder att om det stiger ner ett steg, det blir verklighet. Fälten och de stora städerna ska ligga öde utan invånare. Kan ni föreställa er stora städer som London, New York, Paris, där miljoner människor lever,

arbetar, roar sig? Kan ni föreställa er en mer tröstlös syn än en miljonstad utan invånare? Det är som om universum plötsligt hade berövats människorna, för Skaparen har sin glädje i sitt högsta uttryck - människan. Utan människan är Han utan kärlek. Även om människan kan vara Hans största förfång - människan kan också höja Honom till de högsta aspirationer. För utan människan kan inte ens den Oändlige gå framåt, för varför skulle vi begränsa Honom? Om människan kan gå framåt, kan inte Han det också? Kan inte Han genom sin egen skapelse finna nya sidor i kärlek.

O, jordemänniska. Om ni kände den kärlek som stiger ner till er från otaliga sfärer, från rena Tankar. Om ni ville lyssna skulle ni veta. Intet annat kan finnas än skönhet. Ur all den katastrof som ska komma, ska bara visionen av en skön "ros" bli kvar, för människan stiger fram i sin egen skapelses renade ljus.

Den svarta drakens horder - de kan göra människans öron döva för sfärernas musik, för änglaskarornas melodier, men ännu har de inte funnit kraft att stoppa himlakropparnas rörelser, för månen kommer att vara kvar för att möta ny dags gryning. Och de har ännu inte lärt att tysta bäckens melodiska sång, och inte heller kan de trots sin förmåga nå de höjder som örnen når i sin flykt uppåt, så stark som en stark bön stiger den upp från jorden mot den oändliga tronen, för örnen är jordens herre och över dem alla.

Kom ihåg att jordens skönhet finns i den skapelse, där ni står och från vilken ni får er näring. Den är som er Faders bröst, där vi vilar vårt huvud för att återvinna styrka. Den är vår mor och ändå vår far. Jorden är en skön värld, oerhört mycket vackrare än en del av sina grannar. Jag har alltid älskat jorden över alla andra skapelser, för jag ser i den en melodi som ännu inte har undkommit upp till etern. Jag ser den gråta som en fjättrad. Men den ska inte berövas sin himmelska sång mycket längre.

Nej, jag säger att den svarta draken, med all sin negativa kraft, inte har kunnat utplåna skönhet från skapelsen. Denna kraft har inte kunnat neka bäcken eller världen skymningssången. Ja, om de kunde skulle de ta bort nattens mjukhet, skymningssången. Jag säger - nu är den tid när gudars dammiga fötter ska bli till det damm som virvlar runt deras fulhets former.

Det är noterat i det största av alla arkiv, akashan, att Gud gav och människan splittrade. Detta är jordens måtto. Människan måste komma åter från sina otaliga synder till den Ende Guden, för det är inte i det sammansatta som vi finner Fadern. Det är i enkelheten vi finner Honom.

I ert tjänande - kom ihåg att var och en av era medmänniskor är gudomlig. Tänk på att var och en som kommer inför er är Fadern i sitt innersta väsen. Om ni på jorden tänkte på var och en som en del av Fadern, tänkte på det med tillbörlig vördnad, då skulle jordens alla problem ögonblickligen upplösas av sig själva.

(Forts. i nästa nr.)

11) KRISTENDOMENS BEGYNNANDE FÄRD

Kristendomens färd genom världen hade begynt. Från land till land fördes den nya läran ut att nå folken. Lagar stiftades, dogmer utarbetades. Så blev kyrkan instiftad, ett påvedöme upprättades. Osämja bland ledarna utmärkte vägen, den sträckte sig genom århundraden. Det var kamp mellan judekristna och hednakristna, strid om detaljer i tolkningen av föreskrifterna.

Hur mycket av Kristi kärlekslära kom med i bilden? Den frågan har ställts och kommer att ställas ju mer vi närmar oss tiden för den slutliga uppgörelsen.

Bakom varje beslut som fattades vid de styrandes sammankomster spårar vi Jahves viljekraft och maktbegär. Hans strävan gick ut på att göra sig själv till universums gud, att få in sitt eget Jag med lagens 10 tavlor i Kristi lära, att göra kristendomen till en underavdelning av judarnas religion, i det den upptog deras Tora (de 5 Moseböckerna) i sin grundläggande troslära. Detta lyckades Jahve med, Gamla Testamentet är införd i bibeln. Och detta trots att han där tydligt säger ifrån att han är Israels gud. Orden till Abraham vittnar om detta: "Och jag skall välsigna dem, som välsigna dig, och den som förbannar dig skall jag förbanna". (1:sta mosebok, kap. 12, vers 3)

Kristendomens grundare har blundat och svalt, blundat och svalt.

Kyrkomötet i Nicea på trehundratalet utgjorde kulmen på stridigheterna. Kejsar Konstantin regerade enväldigt, över såväl trosfrågor som statliga angelägenheter hade han ensam bestämmanderätt. Han var inte kristen, varken döpt eller konfirmerad. Först på dödsbädden mottog han nattvarden. Dock var det han som avgjorde hur kristna läran skulle utformas, dogmerna blev omarbetade, lagarna ändrade efter hans åsikt. Läran om reinkarnationen, som redan under första århundradet var föremål för restriktioner i kyrkans trosbekännelse, blev vid detta möte definitivt struken ur dess undervisning. Det var ett sannskyldigt hån mot all sann tro och många sinnen råkade i uppror. Ännu i denna dag anses detta kyrkomöte stå som ett anatema över dylika sammankomster.

Från sin utsiktspunkt i Andernas reservat såg God Meru hur kyrkans väg sluttade utför, hur det som Kristus kämpade emot, dessa lagar, som är människors bud, hur de nästlade sig in i den nya läran, den som skulle bli befrielse från det gamla förtrycket.

Han fann tiden inne för en förändring av de rådande förhållandena. Gralens Kalk borde återföras till kristenheten, som nu stod i utvecklingens centrum. I det buddiska klostret i Indien hade den fyllt sin uppgift, nu väntade Västerlandets folk ett sundare förlopp i framåtskridandets tecken. - God Meru ville återfå Gralen, Nattvardskalken.

12) SOLSKIVAN

I Anderna ägde de höga Andliga en tillgång av stort värde, en väldig skiva av ett guldglänsande material förvarat i klostrets allra heligaste. Det var Solskivan, ur vilken kosmisk elektrisk kraft uttogs, väl icke av samma slag som vår nuvarande elektricitet, utan av högre potens. Den hade förts över från det sjunkande moderlandet Lemurien, av den där boende högste översteprästen. Ingen förstod dess bruk utom de särskilt invigda, dess kraft var så väldig att den måste handhas av därtill särskilt utvalda. Genom år-

tusenden hade den tjänat som kraftkälla, väl skyddad och i hemlighet bevarad för insyn.

Om Kalken skulle kunna återvinnas måste den köpas för ett ting av lika stort värde. En kopia av Solskivan kunde tjäna som bytesobjekt. God Meru ämnade sända en budbärare att köpslå med klostrets nuvarande abbot.

I Grekland på Olympens höjder levde ännu vid denna tid kvar några bland Hellas' gudar. De flesta hade efter Ragnarök lämnat platsen och återvänt till tidigare uppdrag hos Andernas hierarki.

En av dessa högt betrodda män utvaldes att utföra uppdraget. Hans egen herre, Andernas härskare, hade kallat honom och han hade att underställa sig. Sedan gudarna dragit sig tillbaka och han lämnats kvar för att avveckla det herradöme, som varit i kraft under årtusenden, hade aldrig något svårare uppdrag tilldelats honom. En kopia av Solskivan skulle föras över till Indien och han kände tyngden av ansvaret över sig. Han var en dådkraftig man, som upphöjts till gudarnas skara medan dessa ännu stod i sin krafts dagar, beskyddade av folket genom den tillbedjan, som kom dem till del.

Så gjorde han sig redo att färdas den långa vägen, på hemvägen medförande den kostbara Kalken, om vars öde han hört allt berättas. Han skulle också undervisa dem om rätta bruket av Solskivan, lära dem förstå att kraften måste brukas rätt, om den inte skulle bli till olycka för dem. Den positiva kraften fick inte övergå i negativ, då kom den olycka åstad.

Emellertid hade under de gångna århundradena den ena abboten avlöst den andra i det buddiska kloster, där Kalken förvarades. En gång hade den förts dit och mottagits i full förståelse för dess sanna värde, men allt under det århundradena förrann, bleknade minnet bort. De män, som nu vakade över klostrets heliga föremål, mindes väl det som berättats om flyktingarna, som anförtrött denna Kalk åt deras företrädare, och väl trodde de på ryktet att det låg gudomlig kraft i denna klenod, som de förvarade trogna det en gång avgivna löftet. Men de hade aldrig förstått att bruka den kraft, som Kalken dolde.

Däremot kände dessa män väl till vilka krafter som utlöstes ur den hos Andernas hierarki förvarade Solskivan. Utan tvekan tog de emot erbjudandet om ett byte, som innebar att en kopia av den mäktiga Solskivan skulle komma i deras ägo. Så lärde de sig också noga reglerna för dess rätta bruk.

Och Nattvardskalken blev förd av sändebudet från Hellas till God Meru och av honom omhändertagen och placerad i samma förvaringsrum, där tidigare den rena Kalken under många tusen år förvarats.

Men Lucifers makt var större än någon visste. Borta i Indien stod fienden vid gränsen färdig att rycka in. Den tidens vetenskapsmän hade fått kännedom om vilka krafter som dolde sig i Solskivan, och frestelsen blev krigsmaktens herrar alltför stark. I krig är alla medel tillåtna, abboten tvangs lämna från sig Solskivan och ur den togs kraft att tillverka vad som närmast kan kallas dödsstrålar. De sändes mot landets fiender och förödelsen bland dem blev stor.

Detta var emot den kosmiska lagen. Detta var just vad de makt-havande skulle avstå från att göra.

Med en kraftigt utformad viljehandling neutraliserade God Meru från sin position i Anderna med tankekraften till hjälp den in-neboende kraften i den Solskiva de förvärvat som ersättning för

Gralen. Det var en nödvändig åtgärd för att förhindra att skadegörelse med än svårare verkningar för hela folket skulle komma åstad.

Så blev Solskivan värdelös för Indiens folk och de hade att lära den dyrköpta läxan om kärlekens lag. Solskivan kom så småningom tillbaka till Andernas herrar, där inkaindianerna förvärvade den. De lärde sig rätt bruka den, därför blev den till allra största välsignelse för dem.

13) KUNG ARTHUR OCH RIDDARNA AV RUNDA BORDET

Det berättades om Josef av Arimatea, hur han i sina sista stunder på tankens vingar förde Nattvardskalken, som anförtrotts honom, till England att vårdas av druiderna, dem han satte all sin tillit till.

Det var en döendes sista önskan, som så tog form. Och formen levde genom fem århundraden, tills en dag en man steg fram, som i sitt väsen förnummit att Gralen, symbolen för hela mänskligheten, fanns i hans omedelbara närhet. I London hade han sitt herresäte, där förde han hov och samlade sina trogna omkring sig. Det var kung Arthur och hans män dubbades till riddare av Runda Bordet.

Sagan om denne man har blivit till myt. Han var utrustad med andlig synförmåga och han såg strålgansen, som förtätade sig bildande en form, och formen hade Gralens gestalt. Denna Kalk, så menade han, måste äga en fysisk gestaltning och den måste kunna återfinnas någonstades på jordens rund. Hans känsla och förstånd sa honom att det måste vara så, ty intet andligt ting framträder för det jordiska ögat utan att ha verklighet på jordeplanet. Så brinnande var hans håg, hans längtan att finna Gralen, att han samlade sina riddare för att lära dem den kosmiska lag, enligt vilken alla ting framställles.

Även för hans riddare framträdde den bild kung Arthur såg. Det skedde under de liturgiska andaktsövningarna, som hörde till Ordens ritual. Formen angavs i centrum av det ljusknippe, som strålade ut i alla riktningar, när de församlade riddarna koncentrerade sina blickar till bordets mitt. Utstrålningen var stark nog att blända den svage, men gav åt den rene riddaren väldig styrka, självtillit och handlingskraft. Den förlänade åt männen ridderlig dådlust. Maningen till dem att handla var så påfordrande att de lämnade sitt land och red ut i vida världen för att finna den jordiska motsvarigheten till Gralen. Genom skogar, över berg och dalar gick färden på hästryggen. Ridderliga seder var deras lösen, hövskhet mot kvinnan. När männen för hennes skull möttes i kämpalekar utmärkte storsinhet deras maner.

Men den luciferiska makten var ännu stark i världen. De flesta av dessa riddersmän var inte mäktiga att fylla de krav som ställdes. De gick inte sanningens väg. Svagheten för det kvinnliga könet skapade mycken oro, och falskheten var ofta med i spelet.

Gralen i dess fysiska form var alltför väl bevarad, den falska, kopian, doldes i Keopspyramidens inre, den dubbla, Nattvardskalken, var i gott förvar hos God Meru. Förgäves sökte riddarna av Runda Bordet Gralen genom år av riddarbragder, men de fann den inte. Många såg den, men den synen hade ingenting med det jordiska ögat att göra.

(forts. i nästa nr)

DEN NYA RELIGIONEN

Under alla tider har olika religioner vuxit fram sprungna ur folkens behov av något att tillbedja, en makt att vända sig till i livets alla skeden. De har utvecklats sida vid sida, bekämpat varandra eller tolererat varandra, eller också har de gått upp i varandra allt efter folkens olika läggning och religionernas värde och förmåga att ge åt folken det de fordrat

Nu ska detta långa tidsskede vara tillända. Hädanefter ska världen äga blott en religion. Den ska vara alla sanna religioner samlade till en, men dessutom äga något för den själv utmärkande, något individuellt. Detta som i dess väsen är dess sär-egna kännetecken och som är kontentan av dess lära, blir religionens symbol. Denna symbol är Gralen, i den lever alla rasers samlade erfarenheter av det högsta Gudomliga.

DEN UNIVERSELLA RELIGIONEN är dess namn. Viljekraft, Kärlek-Vishet, Skaparkraft är dess kännetecken. Med dessa tre kraftfält kommer den att behärska en värld, som är bliven ny genom allt det väldiga som gått fram genom de mänskliga leden, förvandlingens under, som mött dem, nydaningen av tänkandet, som omvandlat deras sinne, det omstörstande i deras känsloliv, som givit förnimmelserna en ny form. En ny människoras har blivit skapad, som bär det universellas prägel.

Portarna mot rymden ska öppnas på ett annat sätt än hittills skett, där två supermakter kämpat om första plats på de världar de ämnar besöka. Det är inte så dessa färder ska äga rum. I samstämd endräkt ska färdmedlen väljas och resorna startas för att leda till målet. Och målet är att nå de främmande världarnas innevånare i Kärlek-Vishet. Utan tävlan ska det ske, ty all tävlan innebär krav på att behärska en motståndare.

Och drivmedlet för rymdfärderna ska vara den nya elektriska kraften tagen ur sol och atmosfär, som våra vänner i rymden längtar efter att få undervisa oss om. De är oss så nära att en sådan undervisning när som helst kan ske, om vi blott kan övertyga våra regeringar om nyttan av rätt kontakt med dem. Det är detta vi ska lyckas med.

Vad är det som måste ske för att dessa ting kan gå mot fullbordan?

En omdaning av de makthavandes sinne. Att döda maktbegäret, driften att härska. Det är detta vi ska lyckas med att åstadkomma. Detta väntar vår andliga hierarki att vi ska vara dem behjälpliga med, vi som vill det nya och känner sanningen om hur det nya kan komma till.

Med mentala medel sker detta arbete. Med tankekraft ledd av viljan kan stora ting åstadkommas. Ännu är vi endast vid början, men början ska följas av en fortsättning och målet ska nås och vår värld ska gå allt det nya tillmötes.

Så är det sagt. Så ska ske. Och vi vet att det är sanning. Människosinnet är färdigt. Men svåra ting måste först hända, utan lidande sker ingen födelse.

Luttrade går vi in i det nya, skapar allt nytt, lever i det nya och utvecklas mot högre arbetsfält. Allt i gemenskap med dem, som i kärlek följer oss.

Peter Deunov:Mästarens hälsning till lärjungen:

Lyft upp din tanke över det jordiska, lyft upp den till kärleken, till sanningen till ljuset. - Lyssna på din ånde, det giv-
ves intet skönare än de erfarenheter du då gör.

ATT BLI FÄRDIG

Vi utformar efter bästa förmåga mönstret för vår levnad, men tänker inte på att mönstret är en kopia av det som andevärldens hjälpande makter tidigare iordningställt.

Det mönstret är uppgjort efter bästa möjliga utsikt att bli efterföljt av oss. I den mån vi förmår leva efter deras förebild kommer vårt liv att sammansmälta med deras. Alltför ofta händer det dock att människan särskiljer sig från sina ideal inför de frestelser hon utsätts för, och så får hennes liv en utformning, som alltför mycket skiljer sig från våra skaparkrafters föreställning om vad hon kunde mäktat utföra under sin jordevandring.

Vad som äger rum med den enskilda människan är samma sak som i det större sammanhanget sker med det historiska i folkens liv.

Om vi studerar den kristna historien så som den formats av kristenheten inför en kyrka med suverän bestämmanderätt över enskilt tänkande, då finner vi hur vitt det mönstret skiljer sig från det som en gång var meningen. I en väldig vision förutsåg Johannes hur det skulle bli, vi kan läsa om det i Johannes Uppenbarelse. Han förfasades, ty han såg hur det kunde bli om människan ville följa ledarnas anvisningar om kärlek till nästan. Han såg i bilder att hon inte var färdig att förverkliga det, Lucifer hade inte släppt sitt grepp om jorden.

Genom två årtusenden har vi vandrat och trampat oss fram i ett trask av försumpning. Ingen kärlek har kunnat utläsas i vad kyrkan utarbetat av domar och lagförordningar. Inkquisitionens dagar talar sitt tydliga språk, häxprocessernas århundraden står dem inte efter i grymhet.

Nu är räakenskapens dag kommen. Inte inför en dömande makt ska vi ställas, utan inför våra egna klarseende ögon ska allt bredas ut. Och vi får se kristna kyrkans mönster och jämföra det med den Högstes, där får vi se hur kristendomen skulle gå segrande fram utlärande Kristi egna enkla ord om kärleken till Gud och till nästan.

Nu är tiden kommen för ett omarbetande av vårt mönster. Vi har att utgå från Kristi levnad på jorden. Prövande allt får vi vandra den tunga vägen genom århundradena, med självrannsakens svärd särskilja det felaktiga, dra fram det ur glömskans gömmen, tänka igenom det och så låta det brinna i den eld som renar.

Utplånande allt mörkt ska vi skapa förutsättningar för en ny form av kristendom, där Kristus får inta hedersplatsen. Han är villig att komma till den som har ett ödmjukt sinne. Längre har han väntat på den stund, då vi skulle hälsa honom välkommen. Vi har inte förstått att det har berott på oss, när han kunde komma, på vår villighet att möta honom i rätt anda.

När lidandet luttrat oss intill gränsen för vad vi orkar bära, då blir vi villiga ta emot honom. Världen är färdig ta emot den plåga, som ska förändra sinnelaget hos de många. Det nya måste fram, det kan inte vänta längre. Jorden går tillmötes en tid av ökad vibrationsfrekvens, då må den följa med, som inte vill råka in i skaran som hör eftersläntrarna till.

Den som vill vara med bland pionjärerna må raska på, att inte dörren slår igen till det den lättfärdige dock längtar att nå. En ny religion, som ska leda oss rätt. En religion av det slag att alla misstag är uteslutna. Där vi får möte Kärleken i dess eviga förbund med Visheten.

NYA STRÖMNINGAR

Sommaren är mognadens tid. Allt sväller av liv, marken grönskar och djuren söker sig till vattukällorna för att släcka sin törst.

Länge har människan törstat. Hennes vattukällor har sinat, bristen har förnummits i varje nerv. Under årtusenden har vi sökt bot för vårt trångomål, i fasta och späkningar för somliga, i dess motsats för andra, men en förändring i vårt illstånd har inte varit möjlig att uppbringa.

Nu har vi rätt att hoppas och tro att tomhetens tid är förrunnen. Gralen har trätt fram ur sitt dolda gömsel, dess ljus har begynt sprida sitt sken, strålgansen tränger genom mörka världar. Ögonen öppnas på dem, som varit blinda.

När människan vänt blicken mot ljuset, vill hon inte tillbaka in i mörkret. Hon vill veta mer om det som döljer sig i detta ljus och anar att det har allt att ge henne av det hon söker. Varför har vår jord tagit emot så många av de onda makterna? Det är för att vi ska få möta så mycket mer av deras kärlek, som förvandlar mörker till ljus. Ju mer nedtyngande krafter livet bjuder, dess mer av upplyftande befrielse når oss från det som sätts in till motvärn. Den friske behöver ingen läkare, det är vår sjuka värld som behöver en sådan. Denne läkare är Kristus och med honom följer Nattvardskalken, Gralen, som befriar oss från tyngden av ett förflutet mörkertillstånd i vantro. Nu har vår hopplöshet nått en ände och tron på ett bättre tillstånd, som utlovats av ett prästerskap utan egen övertygelse, den tron lever i det vetande, som givits oss i ersättning.

Att veta är mer värt än att tro, en tro som lätt övergår till misstro. Att äga vetandet är att leva i visshet, om vetandet vinnas genom studier i rätt riktning med kärleken som drivande kraft.

Lär känna den vishet, som går genom alla världar trängande in i atomens minsta delar, lär känna enkelheten i alla tings sammansättning, och mångfalden blir så till en enhet, som uppgår i bindu, som är punkten, som är intet men innehåller allt i tankens enhet.

Lär känna kosmos och du blir kosmos. Ingen känsla av maktlöshet inför dess väldighet griper dig, när du förnimmer enkelheten i begreppet Kärlek-Vishet. Gå in i bindu och känn dess icke-vara så starkt att du griper universums överväldigande storhet i det försvinnande ögonblicket.

Vila i allt och förnim att dess skapare är du själv. Du är alla ting och alla ting är i dig. Den regeln är så enkel att en fluga förnimmer den i dödsögonblicket. Tanken på denna sanning inger trygghet, en känsla av makt under kärlekens insegel.

Mänskligheten kommer att uppleva detta saliga tillstånd. Vi är på väg in i det, sedan vi genomgått en dödsprocess, som är födelse till nytt liv.

ATT TÄNKA PÅ NYTT SÄTT

När tiden löper sin bana genom händelsernas skiftande mångfald får man en förnimmelse av att vara hjälplöst utlämnad åt ett öde, som blint styr världen. I detta ser vi orsaken till all otro, alla tvivel med tungsinne till följd för människors barn. Frågan varför får besvaras med: okunnighet, brist på vetande om tingen, men ingen kan säga hur detta kan övervinnas. Så många kommer med råd, alla lika trosvisst övertygande, men försök att följa dem ger merendels endast besvikelse till resultat.

Vart ska vi vända oss för att finna den kunskap vi söker? Det första vi har att göra är att lämna det tillstånd, som hållit oss bundna, att öppna sinnet för det, som är bortom det gängse vanliga, kasta oss in i tankebanor, artskiljda från allt vi förut erfarit. Vi må lita på den intuitiva känslan, som lyfter oss mot nya rymder men som samtidigt varnar för alla överdrifter. Utgallrande allt ovidkommande må vi träna sinnet att nå kontakter med nya riktningar för att uppnå ett annorlunda sakernas tillstånd.

Den som stannar i det gamla, stelnar i vanetänkande, men den som söker det nya i rätt riktning känner att vingarna bär. Och om man så inte låter sig gripas av missmod och tvivel, kommer den dag då något aldrig förr erfaret slår ner över hopplösheten och driver den på flykten. Så som gamla fjolårslöv svepes bort av den friska vårvinden, och väcker förväntan.

Det nya fångslar sinnet och hoppet vaknar, när dimmorna lättar och dagen klarnar, sedan molnen, som stockat sig, drivits på flykten. Och så slås dörrarna upp till ett rike så annorlunda än allt annat, så strålande ljus att allt mörker förtonar. Vår långa vistelse i den mörkaste av världar har kommit oss att glömma att ljus och värme finns.

Ljus är upplysning, vetande, det är att plötsligt förstå. Värme är kärlek, som kommer oss till del, den ger klarhet i bilden.

DE GYLLENHJÄLMADE

av GULLI BERGVALL

På vår jord men ändå
på sfärer, svindlande höga.
dväljs de gyllenhjälmade.
Det är forntidshjältarna -
Ställföreträdarna -
renhetens väldiga stridsmän.

Från sagor och myter
när oss ännu
återklngen av deras
vældiga gärningar
fordomtita.
Jordens beskyddare.
Gudomseldens heliga väktare.

Men de verkar ännu
på höga sfärer, om också
mer fördolda än förr.
Och den som i sanning vill,
kan komma dem nära.
- Men skulle ej gudomselden
förbränna oss,
om vi vågade nalkas dessa
höga väsen?

Nej! Just för deras höghets skull
kan vi nalkas dem.
Gudomselden är gränslös kärlek.
Ja, just för deras höghets skull
kan vi komma dem nära.

Plötsligt vet vi varför vi så
länge haft att vandra i de mörka
dalarna. Inte förr än mörkret
givit oss längtan att söka lju-
set kan vi glädja oss över det,
men när vi nått målet kan vi
värdesätta medlen vi brukat för
att nå det och när kärlekens
ljus tänts i sinnet, kan vi le-
va i den lycka detta nya skän-
ker.

Det nya växer fram ur det gamla
så som ungdomen växer fram ur
barnaåren. Den unga människan
äger barnet i sig och ser fram
mot mannaåldern, som de rika möj-
ligheternas värld. Så ska vi se
fram mot det kommande och det
kommer att ge oss det vi längtar
efter.